

KÜLÖNFÉLÉK

HALALOZÁSOK.

Gróf Széchenyi Frigyes, a magyar főrendiház volt tagja, császári és királyi kamarás, Somogy vármegye törvényhatósági bizottságának tagja, stb., szeptember hó 27-én, életének 63-ik évében elhunyt.

Egyesületünknek több mint három évtizedet meghaladó idő óta volt hűséges tagja, aki az erdők iránt érzett őszinte szeretetéről mint birtokos is nem egy ízben tett tanúságot.

Biloveszky Béla ny. m. kir. főerdőtanácsos, f. hó 11-én, életének 69-ik évében elhunyt.

Nyugodjanak békében!

SZEMELYI HÍREK.

A m. kir. földművelésügyi miniszter a szolgálat érdekében áthelyezte *Jákói Endre* m. kir. erdőtanácsost Kisberről, *Kachelmann Ottó* m. kir. erdőtanácsost pedig Isaszegről Miskolcra és felügyeleti tisztii teendőik ellátásával bízta meg őket; továbbá ugyancsak a szolgálat érdekében áthelyezte *vitéz Borsay Ferenc* m. kir. erdőmérnököt Parasznyáról Diósgyőrbe és megbízta a szentléleki m. kir. erdőhivatal vezetésével, *Rimler László* m. kir. segéderdőmérnököt Diósgyőrből Isaszegre és megbízta az isaszegi m. kir. állami és koronauradalmi erdőhivatal vezetésével, végül *Szigethy Béla* m. kir. segéderdőmérnököt Gödöllőről Parasznyára és megbízta a parasznyai m. kir. erdőhivatal vezetésével.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter *Berényi Péter* m. kir. főerdőmérnököt megbízta a miskolci m. kir. erdőigazgatóság kerületi erdőrendezői teendőinek ellátásával; továbbá a szolgálat érdekében áthelyezte *Ferenczy Ferenc* m. kir. erdőmérnököt

Szikszőről Miskolcra a m. kir. erdőigazgatóságához és *Kovács István* m. kir. erdőmérnökgyakornokot Szegedről Zalaegerszegre a m. kir. erdőfelügyelőséghez.

*

A m. kir. földművelésügyi miniszter a szolgálat érdekében *Győry Jenő* m. kir. erdőtanácsost Nyiregyházáról áthelyezte Miskolcra, a m. kir. erdőigazgatóságához.

AZ ÖSTERREICHISCHER REICHSFORSTVEREIN KÖZGYŰLÉSE ÉS SOPRONI LÁTOGATÁSA.

A Klagenfurtban tavaly felújított kapcsolatok folyamánaként nemcsak egy szívélyes hangú meghívás érkezett hozzánk ismét, a Savanyúkúton szeptember 18–23-ig tartandó idei közgyűlésre, hanem egy Magyarországra tervezett testületi látogatás lehetősége iránt is élénk érdeklődés nyilvánult meg az ausztriai testvéregyesület részéről.

A további közeledésnek ezt a kétségtelen jelét természetesen örömmel fogadtuk és miután osztrák kartársaink a soproni erdőt és erdőmérnöki szakoktatásunk otthonát kívánták megtekinteni, a Műegyetem illetékes karának és Sopron szab. kir. város erdőhivatalának szíves közreműködésével készséggel vállaltuk a látogatás megrendezését.

Elnökségünk megbízásából nekem jutott ismét a megtisztelő szerencse, hogy egyesületünket Savanyúkúton képviselhettem.

A vándorgyűlés keretei talán szerényebbek voltak a tavalyinál, a résztvevők száma azonban nem mutatott csökkenést, dacára annak, hogy a mai Burgenland a többi tartomány erdészetétől meglehetősen távol álló viszonyokat jelent az osztrák államszövetség keretein belül.

Magyar szem számára éppen ez a körülmény tette érdekessé a programot.

Akik rendezték, bizonyára a legkevésbé tehetnek róla, hogy az ezeréves Magyarországnak az a kis darabja ma határainkon túl fekszik.

Önként adódó szükségszerűségnek látszott tehát kikapcsolni minden politikai szempontot. Ez annál is inkább indokolt volt, mert talán nincs még két szakma a világon, amelyek keretein belül közös munka és közös célok annyira túlnőnének az elfogultság apró zátonyain, mint az erdészet.

Megnyugvás volt látni, hogy az erdő életére, fejlődésének zavartalan menetére most is gondos szakszerűség ügyel és nem

esekély büszkeséggel hallottuk az őszinte beismerését annak, hogy az erdők fenntartásának és a belterjes gazdálkodásnak szilárd alapjait a magyar törvényhozás vetette meg.

A burgenlandi áll. erdőigazgatóság jelenlegi vezetőjének, *Domania* Rudolf udvari tanácsosnak „Burgenland erdőgazdasága“ címen tartott előadása azonban nemcsak nekünk, magyaroknak volt élmény. Az előadóban egy mindenképpen széles látókörű, mély tudású, tárgyilagos, komoly és amellet ragyogó retorikai felkészültséggel bíró szakembert ismertünk meg, akinek még egy-egy tréfás megjegyzése is jobban jellemezett helyzeteket és összefüggéseket, mint az tudalékos hosszadalmasságnak sikerült volna.

Tudnunk kell, hogy Burgenlandban ma is a régi magyar erdőtörvény van érvényben, amelynek az államérdészet ottani képviselői ma már olyan alapos ismerői, mintha csak Magyarországon szolgáltak volna. A tartomány természeti adottságai és különleges gazdasági helyzete — amelyek közül elsősorban a sűrű népességet kell említenünk — az erdőgazdaságot súlyos feladatok elé állítják. *Az erdő elaprózódásának veszedelme*, a lakosság szaporodásával és egyre több mezőgazdasági föld igénylésével, alig látszik megállíthatónak. *Az egyetlen menedék* — a kötött nagybirtokon kívül — *az úrbéres erdők intézménye*, amely a régi úrbéri közösség keretein belül ma mégis fokozódó termelési lehetőséget nyújt.

A két délelőttöt lefoglaló előadásokra — miután azokat a „*Vierteljahresschrift*“ is közölni fogja, — annak idején még vissza térünk. Meg kell azonban emlékeznünk külön is *Ehrlich* erdőigazgatónak „Az osztrák erdő- és fagazdaság jelenlegi helyzete“ címen tartott előadásáról, azokkal a felszólalásokkal kapcsolatosan, amelyek nyomtatásban valószínűleg nem látnak napvilágot.

A tavalyi gyűlésről írt beszámolómban már vázoltam a 40%-os felesleggel kivitelre utalt osztrák erdőgazdaság nehéz helyzetét, amelynek a javulását nemcsak vámhatarok gátolják. A demokratikus alapokon álló osztrák államszövetség politikai és gazdasági életét a „*Berufsstandesgesetz*“ alapján a foglalkozási ágak szerint csoportosított érdekképviseltek intézik. És szinte hihetetlen, de törvénnyel életbeléptetett valóság, hogy az ország 38 százalékos erdősültsége dacára *az erdőgazdaság nem jutott önálló képviselőhöz*. A mezőgazdasággal rakták egy kalap alá és bár ennek odaát távolról sincs olyan jelentősége, mint hazánkban, nem hagyja az erdészetet levegőhöz jutni. Ezek a keserű megállapítások is *Ehrlich* erdőigazgató szájából hangzottak el, olyan emberéből, aki illetékesnek mondhatja magát a helyzet megítélésében, lévén *egyetlen erdész tagja a 80 főből álló szövetségi gazdasági tanácsnak (Bundeswirtschaftsrat)*, amely a kormány legfőbb gazdasági tanácsadó szerve.

Ilyen körülmények között az erdőgazdaság sérelmei, kívánásai, természetesen alig találhatnak meghallgatásra. Pedig, hogy mennyire komoly a helyzet odaát, annak jellemzésére az általános elégedetlenkedésnek hangot adó felszólalások közül csak br. *Handel-Mazetti*-nek, az ausztriai magánerdőbirtokosok szövetsége titkárának adataira kívánok rátérni.

Az elmúlt esztendők nagy gazdasági válsága alatt az erdőbirtokosok kénytelenek voltak a rendes mértéken felül és ismételtén igénybevenni erdeiket, mint sok esetben egyetlen megélhetési forrásukat, de a túlkínálat, — az árak nagymértékű lemorzsolódása következtében — általános eladósodáshoz vezetett. Az utolsó év javuló piaci viszonyai újból csak túlhasználatokhoz vezettek, mert a pillanatnyilag jobb árak alapján elérhető bevételi többletből remélik a birtokosok adósságaik és zilált gazdasági helyzetük rendezését. Az erre vonatkozó adatok egyenesen megdöbbenőek. Van tartomány, ahol *a nagyobb erdőbirtokokon hektáronként 5—6 m³, a kis birtokokon pedig 50—60 m³ a rendesnél nagyobb használat!* Ausztria egész területét véve *a magánerdőkre* vonatkozólag egy 18 m³-es hektáronkénti átlagot kapunk, ami annyit jelent, hogy *a használat 5—6-szorta nagyobb, mint az évi növedék.* Az a követelés tehát, amely az érdekképviselői szervek útján erősebb befolyást és sürgős kormányintézkedést kíván, semmiképpen sem indokolatlan.

Illusztris vendége volt a közgyűlésnek a Deutscher Forstverein kiküldötte és jelenlegi tiszteletbeli elnöke, *Wappes* dr. miniszteri igazgató, akit a Reichsforstverein dísztagjává is választott.

Öszrintén sajnálom, hogy az európai hírű tudósnak és kemény harcokban megedzett szakembernek székfoglaló kis előadását nincs módunkban teljes egészében leközoelni. Az egyesületi élet jelentőségéről és célkitűzéseiről beszélt. Azzal a biztonsággal és mélységes meggyőződéssel, amelyet saját évtizedes szakadatlan munkásságából, valamint az erdőgazdaság, tudomány és állami igazgatás összes kölesönös vonatkozásainak ismeretéből meríthetett.

Az állam — hangsúlyozta — nem nélkülözheti az egyesületi tevékenység támogatását; a kezdeményezés, tanácsadás és bírálat számára az igazgatás keretein kívül a legmesszebbmenő lehetőségeket kell biztosítani, éppen a közjó érdekében. A hosszú idővel dolgozó erdőgazdaság tudományos és érdekképviselői intézményei *felbecsülhetetlen szolgálatokat* tehetnek az államnak messze-néző céljai felé való törekvésében és *az értük hozott áldozat a leggyümölcsözőbb befektetés.*

A mai Németbirodalom csak azért tudta máról-holnapra teljes erővel megindítani 4 éves tervének megvalósítását az erdő-

gazdaság terén is, mert a Deutscher Forstverein különböző szakbizottságai útján és jelentős állami anyagi támogatással az özszes kérdések megoldását évek hosszú során át kellően előkészítette!

Hát bizony egy kis rezignált sóhajjal végeztem magamban összehasonlítást! De mégis hálás vagyok a hallottakért, mert megerősítettek abban, hogy helyes a mi egyesületünk célkitűzése is, amikor a közöny legyőzésére, az érdeklődésnek minél teljesebb felkeltesére, az erőknek egy mindenfelülálló, cselekvő életbe való összefogására törekszik. Szerény erejéhez mértén szerény munkával, de hittel és türelemmel, mert hiszen a legmagasabb tonnyba is sok-sok lépcső vezet . . .

Az egyik estén az Esterházy hercegi hitbizomány látta vendégül a közgyűlés résztvevőit, akiket az uradalom nevében *Majthényi* István és *Bencze* Pál erdőmesterek üdvözöltek. *Bencze* kartársunk felszólalása egyben bátor kiállás is volt a hivatalos körök felé. Rámutatott a többtermelés elvét leginkább megvalósító és szociális irányban fokozottan igénybevett nagybirtok súlyos helyzetére és kifejtette, hogy a kiviteli kontingens kedvezőbb megállapítása és a nyomasztó adóterhek csökkentése nélkül a burgenlandi erdőgazdaság legszámottevőbb része súlyos gazdasági válságnak néz elébe.

Szeptember 21-én osztrák kartársaink — számszerint 80-an — átlépték a magyar határt és eljöttek Sopronba.

Azt kell mondanom, az Úristennek is alighanem kedvére volt ez a látogatás. Mert míg a közgyűléssel kapcsolatban többi kiránduláson, amely néhány burgenlandi uradalom (hg. Esterházy, gr. Draskovich, gr. Erdődy) erdeibe vezetett, úgyszólván szünet nélkül esett az eső, a soproni programhoz ragyogó őszi napsütés adott szívet gyönyörködtető díszletet.

Erre az alkalomra — külön körlevélben — tagtársaink figyelmét is felhívtuk és nagy örömünkre szolgált, hogy a nehéz gazdasági viszonyok dacára mintegy 30 főből álló magyar erdőszóvéd kísérette vendégeinket soproni útjukon. Egyesületünket *Biró* Zoltán, a földművelésügyi miniszteriumot *Földes* Tibor m. kir. főerdőtanácsos képviselte.

Az Alma Mater gyűjteményeinek, laboratóriumainak és botanikus kertjének megtekintése után a város környékének egyik legszebb pontján, a Muck kilátótorony mellett épült turistaházhoz vittek bennünket az autobuszok, ahol a vendégeket vitéz *Tamás* József erdőmester üdvözölte néhány kedves német szóval.

A rövid ebédet egy 3 órás erdei séta követte, amelynél a vezetést a tavalyi kísérletügyi kongresszushoz összeállított ismerető alapján annak szerzője *Zügn* Nándor ny. erdőmester, *Roth* Gyula egyetemi tanár és a városi erdőhivatal tisztikara vállalták.

Az ígéretes fejlődésű állományokban sűrűn kattogtak a fényképezőgépek, a híres vörösfenyő-, gesztenye- és lúcból álló erdőrésztelnél még a sokat tapasztalt öregek is nagyot csodálkoztak. De megmagyaráztuk nekik, hogy magyar földön sok minden van, ami nem fér rá a szépen kieirkalmazott közép-európai kaptafára.

A hagyományos magyar vendégszeretet gyakorlásában a város is segítségünkre volt. Az ebédnél feltálalt gulyásleves — csupa jóindulatból — kicsit erősre sikerült ugyan, de annyira ízlett, hogy a bátrabbak háromszor is megismételték. *Roth* professzor úr szíves előzékenysége alapján pedig a vacsorát is ünnepi színvonalra tudtuk emelni, a tanulmányi vadászterületről került özpecsenyével, amelyhez elsőrangú badaacsonyi bort szolgált fel a Pannónia-szálló kitűnő étterme.

A hangulat ellen nem is lehetett panasz, még a közös nótaszó is felcsendült, ami pedig sohasem esik meg hasonló külföldi banketteknel.

A vendéglátást a Reichsforstverein elnöke, *Locker* miniszteri tanácsos köszönte meg keresetlen, meleg szavakkal; indítványára a közgyűlés táviratilag üdvözölte báró *Waldbott* Kelemen elnökünket, aki másirányú hivatalos elfoglaltsága miatt nem jöhetett el Sopronba. Igen szívélyes hangú beszédben méltatták a határokon túl terjedő kapcsolatok fontosságát gróf *Thurn-Valsassina* alelnök és dr. *Wappes* is.

Mindent egybevetve: megállapítottuk, hogy a régi osztrák-magyar monarchia nem is volt olyan rossz házasság, illetőleg testvéri viszony (mert hiszen Hungáriát és Ausztriát egyformán nővel jelképezik). Es vendégeinknek távolról sem jutott eszükbe, hogy *Roth* Gyula szellemes rögtönzéséért apprehendáljanak, aki rámutatott arra, hogy az ősi örökség felosztásánál mégiscsak Ausztria volt a szerencésebb, mert — a mi rovásunkra — *bizony többet kapott*...

Ami azonban nem lehet akadálya annak, hogy — egy jobb jövő reményében — a megértés és a közös munka útját keressük.

Mihályi.

A BARANYAMEGYEI ERDŐTISZTI ÉRTEKEZLET.

Lapunk legutóbbi számában hírt adtunk a pécsi m. kir. erdőfelügyelőség által megindított mozgalomról, amelyet minden tekintetben életrevalónak és követésreméltónak találunk.

És hogy a kezdeményezés nem állt meg az elgondolásnál, hanem a kivitelben is meg tudja valósítani, amire vállalkozott, azt a múlt hó 25-én megtartott első értekezlet sikere bizonyítja.

Mintegy 20-an indultunk reggel 7 órakor Pécsről, hogy a püspöki uradalom szíves meghívása alapján a megbeszélésekhez a nádasdi erdőben találjunk megfelelő keretet.

Be kell vallanom, hogy ez a keret számomra nagy meglepetés volt.

Az elmúlt 10 év alatt jó néhány erdőgazdaságot láttam és tudom azt is, hogy a bükkösök természetes felújítása, különösen az északi és keleti oldalakon nem különösebb probléma. Csak éppen a tölgy elegyaránya marad rendszeren a kívánt mérték alatt, amit aztán gondos erdőgazdák mesterséges úton pótolnak.

A püspöki erdőkön keresztül vezető, közel 4 órás sétánk legnagyobb részén örömmel állapíthattuk meg, mennyi a tölgy mindenütt, milyen gondosan távolítják el az erőszakoskodó sarkakat, a déli oldalakon milyen elővigyázattal történik a bontás, mindent összevéve: milyen alapos, komoly munka folyik mindenfelé. De csudben és olyan szerényen, hogy egy hivatalos ürügyre volt szükség a felfedezéséhez.

Pedig ha valaki például a német szakirodalmat figyelemmel kíséri és tudja, hogy minden felvetett kérdéshez a gyakorlati példák milyen nagy tömegét sorakoztatják fel a külső szolgálatban állók, — nem hiúságból, hanem az elmélet megerősítésére vagy megcáfolására — akkor bizony, csak sajnálhatjuk, hogy magyar kartársainkban olyan nagy a tolltól való irtózás és inkább véka alá rejtik a munkájukat, nehogy arról még írni is kelljen.

Nem tudom eléggé hangsúlyozni, milyen óriási pedagógiai értéke van egy erdőbejárásnak, ha azt olyan komoly alapokra fektetik, amint ez Püspöknádasdon történt. Akik ott voltak, azoknak bőséges alkalmuk nyílt az észrevételek kieserülésére, tapasztalatok rögzítésére, mert hiszen körülbelül egyforma viszonyok között dolgozó erdőgazdaságok képviselői voltak.

De hogy egy aránylag szűkebb körzeten belül is nagy különbségek állhatnak fenn a gazdasági rendszer kiépítésében, kezelési, személyzeti és értékesítési részletkérdésekben, azt semmi sem bizonyítja jobban, mint az az ölnyi hosszú jegyzék, amelyet vitéz Vitézy főrendező úr állított össze a megvitatandó kérdésekről.

Maradt belőle bőven a jövő évre is, hiszen egyszerre bajos lett volna mindent megbeszélni.

A legfontosabb két kérdést: a méretek egységesítését és a munkabérek szabályozását azonban behatóan megtárgyalták az összejövetel résztvevői. És meg vagyok róla győződve, hogy ez az eredmény már a nemsokára meginduló termelésnél is jótékonyan fogja éreztetni hatását.

Egyről azonban hivatalosan nem volt szó és azért itt kívánunk rámutatni. És ez a tisztí fizetések rendezése. Az erdőgondnok sok helyen még ma is jóval hátrányosabb anyagi helyzetben van, mint a mezőgazdasági üzemek vezetői, a segédmérnöki fizetés pedig gyakran a szakmunkás havi keresetét sem éri el.

Mikor történjék itt kedvező változás, ha nem most, amikor az erdő olyan óriásit nőtt köz- és magángazdasági jelentőségében?!

A fiatalság helyzetét illetően utalunk a „Kronika“ mostani fejtegetéseire is és szeretnők hinni, hogy a legközelebbi értekezleten már jelentős javulásról kapunk hírt.

Mert tagadhatatlan, hogy *odaadó, lelkes munkót csak megelégedett tisztviselőktől lehet várni.* Az erdőgazdaságnál pedig éppen konzervatív jellegéből folyó fontos követelmény, hogy fokozott lelkiismeretesség vigyázzon rá és ne legyen túlságos gyakori gondozóinak a változása.

A napokban hallottuk éppen, hogy a baranyai próbálkozás sikerét széjjelvitte a fáma és tavaszra már egy másik erdőfelügyelőség is mozgósítja a kerületét.

Hogy ennek mennyire örülnénk, talán fölösleges is hangsúlyozni! És mert jól tudjuk, mennyire nehéz külső kartársaink számára a közös és termékeny eszmeeserére lehetőséget biztosítani, szívből kívánjuk, hogy az ígéretteljes kezdés végre-valahára több legyen a szalmalángnál.

Hiszen nem is kell talán olyan sok hozzá, hogy a siker állandósuljon. Csak néhány önzetlen és bátor szakemberre van szükség. Akik nem felsőbb elismerésért vállalják az önkéntes munkatöbbletet, akiket sem kicsinyeskedés, sem gáncs nem riaszt el attól, hogy *a maguk kényelmének rovására szolgálják kartársaik okulását és ezen keresztül a magyar erdőgazdaság szebb jövőjét.*

Igy láttuk ezt Baranyában és ezért kívántuk megörökíteni az első erdőtisztí értekezlet emlékét.

M.

A M. Á. V. talpfa-versenytárgyalása. Folyó hó 7-én tartotta meg a M. Á. V. igazgatósága a nagy versenytárgyalást a szükségleteként mutatkozó 510.000 drb talpfa és 4438 m³ váltó-talpfa szállítása ügyében.

A versenytárgyalás örvendetes meglepetést hozott, mert az azon résztvevő 49 cég a kiírt mennyiséget javarészt hazai fából kívánja szállítani. Az összesen felajánlott 1,987.000 drb talpfából ugyanis 482.700 drb és a 7161 m³ váltótalpfából 5184 m³ a hazai származású.

Ezek a számok tehát azt mutatják, hogy a hazai termelés valóban mindent elkövet a felmerülő szükségletek fedezésére, mert

még az erősebb anyagot igénybevevő váltótalpfánál is egy 700 m³-es túlkínálat mutatkozik, amivel szemben az összes felajánlott gyengébb méretű talpfa-mennyiség alig 28.000 darabbal maradt el a kiírt mennyiségnél.

Érdekes fagazdasági hírek Csehszlovákiából. Egyik odaátról visszaérkezett tagtársunk szívessége két újsághírhez juttatott bennünket, amelyekhez tulajdonképpen nem is kell kommentár, annyira sokatmondók.

Aki még nem tudná, hogy a fa drágulása világszerte jelenség, amit az egyre fokozódó *nyersanyaghiány* okoz, az gondolkozzék egy kicsit rajta, mit jelent a „Prágai Magyar Hírlap“ aug. 15-iki, illetőleg a „Kárpáti Magyar Hírlap“ aug. 11-iki számából vett két kis közlemény.

„*Fahány miatt beszüntette üzemét Kárpátalja legnagyobb fűrésztelepe.* A fa árának drágulása következtében sok kárpátaljai fűrésztelep nem tud gömbfát beszerezni, a cégek panaszkodnak, hogy kénytelenek lesznek üzemüket beszüntetni. Most Kárpátalja legnagyobb fűrésztelepe, a rahói „Abiseh“ cég az árdrágulás miatt beszüntette üzemét a munkásait elbocsátotta, úgyhogy igen sok ember vesztette kenyerét.“

„*Kérem, nem tréfa, de egészen komoly közgazdasági hír, hogy Csehszlovákia soktízezer drb tölgyfa-talpfát vásárol Romániában.* Az első 10.000 darabot már át is vették... Mit szól sz ehhez: fák hazája, Kárpátalja? Semmit, ugy-e, semmit!“

A IX. Nemzetközi Madártani Kongresszust 1938 május 9-től 13-áig tartják Rouen városában. A kongresszus elnöke A. *Chigi* bolognai egyetemi tanár, főtitkára Jean *Delacour*, a hírneves francia ornithologus. A kongresszusra vonatkozó minden bejelentés a főtitkárhoz intézendő, kinek címe: Chateau Cléres, Cléres, Seine Inferieure, France. Előadások 1938 január 31-ig jelentendők be. Részvételi díj egy angol font.

A kongresszussal egyidejűleg kirándulásokat rendeznek, melyek közül kiemelendő J. *Delacour* világhíres, csodálatosan gazdag madárparkjának meglátogatása.

A kongresszus befejezése után május 14. és 15-én kétnapos látogatás következik Párizsban, majd május 16-tól 19-ig terjedő nagyszabású madártani kirándulás a világhíres Camargue területére.

A M. Kir. Madártani Intézet (Bpest, II., Herman Ottó-u. 15.) minden érdeklődőnek készséggel ad részletesebb felvilágosításokat.